

Burno jutro

Jutro je. Sedam sati. Na vratima moga stana čuje se zvono. -Tko bi mogao biti tako rano? – pomislim. Nitko ne otvara. Dižem se pospano iz kreveta, prilazim vratima i pogledam: pred njima dva policajca. Skamenio sam se. U strahu otvaram vrata i drhtavim glasom upitam: - Koga trebate?

Jedan od policajaca, izrazito duboka glasa sa strašno debelim brkovima i jako velikim rukama, upita: -Jeste li vi Perica Perić?

- Da - promucam uplašeno.

-Morat ćete s nama u postaju! – odrješito će on.

U paničnom strahu zgrabio sam tenisice, ogrnuo na sebe jaknu pa krenuo za njima. Dok sam stepenicama hodao prema izlazu iz zgrade, po glavi su mi se rojile misli: - Što sam skrivio? Nisu me valjda vidjeli kako berem susjedove trešnje dok ga nije bilo kod kuće? Ili su me možda vidjeli kako sam neki dan bacio koru od banane u susjedov vrt?

Ništa mi nije padalo na pamet. Znam samo da sam se jako tresao. Ruke su mi se znojile, srce mi je lupalo sto na sat. Približavajući se policijskom kombiju, ugledao sam dva čovjeka.

Uđem sa strahom, sjednem nasuprot njima i šutim.

- Što si napravio? – upita jedan. Slegnuo sam ramenima i rekao da ne znam. Drugi, koji je sjedio do njega i čiju sam obrijanu glavu i izražene mišiće odmah zapazio, dobaci:- Daj ga pusti, vidiš da se skamenio!

Drhtavim glasom i gotovo suznim očima upitao sam: - Zašto su vas priveli?

A onaj ćelavi počne: - Ma, znaš, ona tekma u subotu. E, pa znaš ona tučnjava!? E, pa vidiš, mi smo se malo potukli! Malo smo sredili jednog tipa. Izbili smo mu koji zub i pogužvali nos. Slušao sam to sa strahom u očima i knedlom u grlu. U sebi sam molio Boga samo da što prije stignemo u postaju. Nisam želio da primijete moj strah pa sam se smješkao. U sebi sam mislio: - Bože, s kakvim sam kriminalcima završio? Što će biti sa mnom?

Konačno smo stigli. Ona dvojica odmah su ušla u prvu prostoriju s lijeve strane, a mene su vodili tamnim dugim hodnikom koji mi se činio poput kilometarskog tunela do ureda na desnoj strani. Kad sam ušao, uhvatio me ogroman strah. Prostor je bio zamračen, zidovi hladni i sivi. Sjeo sam na onaj metalni stolac i odmah pomislio nije li tu prije mene sjedio neki ubojica? Onda je ušao inspektor i ozbiljnim glasom upitao: - Gospodine, znate li zašto ste ovdje? Ja potpuno zbunjen i uplašen odgovorim: - Ne znam. Zatim je inspektor dodao: - Dana sedamnaestog listopada prošli ste kroz crveno svjetlo nedozvoljenom brzinom kroz Vukovarsku ulicu. Dobili ste kaznu koju još niste platili.

Meni je odmah laknulo. Mislio sam da će biti nešto gore. U sebi sam negodovao: Probudili ste me u sedam ujutro, vozio sam se s dvojicom kriminalaca i sjedim u ovoj groznoj sobi samo zato što nisam platio kaznu!

Ipak, hvala Bogu da je to samo kazna koju ću odmah platiti.

Adrian Pudić, 7. a

Lopovi opljačkali lopova

Došao je i taj dan. Osamnaestogodišnji Matej i šesnaestogodišnji Filip krenuli su prema trgovačkom centru na Aveniji Dubrovnik. Ništa ih nije moglo omesti u njihovom naumu: danas će počinuti svoju prvu krađu. Kada su uočili dječaka za kojeg su procijenili da je slabiji od njih, krenuli su u napad. Nakon nekoliko ozbiljnih prijetnji, malome nije preostalo drugo nego da preda sav svoj novac. Ogromna radost obuzela ih je nakon učinjenog. Razne misli vrzmale su se u njihovim glavama, a onda su se odlučili na sljedeći korak – opljačkati lopova.

Međutim, kako opljačkati lopova? Dogovarali su se do kasnih večernjih sati, a onda su se sjetili Leona. Leon je osamnaestogodišnjak kojega dobro poznaju svi učenici njegove škole. Poznat je po sitnim krađama u susjedstvu i utjerivanju dugova. Sljedećeg jutra otišli su do stana u kojem žive Leon i njegova majka. Planirali su uvjeriti majku da će sav novac koji je njezin sin ukrao biti vraćen ako ga preda njima. Naravno, pomogli bi njezinom sinu da ne bude razotkriven. Leon je bio prisiljen predati novac. Međutim, Matej i Filip novac su međusobno podijelili i svatko je mogao činiti s njim što je htio. Matej je kupio auto, a Filip mobitel.

Ali njihova radost nije dugo trajala jer im je policija ubrzo ušla u trag i obojica su završila u pritvoru. Uskoro im se pridružio i Leon. Sada sva trojica imaju dovoljno vremena dobro razmisliti o svojim sljedećim postupcima.

Lovro Bosankić, 7. a

Heroji našega doba

Svakog Badnjaka koji nisi provela sa svojom obitelji, jer si radila noćnu bila sam ljuta na tebe mama i taj tvoj posao s kojim te stalno moramo dijeliti. Svaku tvoju pripravnost, zbog koje si u pola noći morala izjuriti iz kreveta jer imate hitan slučaj i vratiti se premorena ujutro, mrzila sam iz dna duše. Znalo je biti situacija kada si radila tri dana zaredom jer ne znaš reći ne i pristaješ pomoći kolegama, zamijeniti smjenu jer im je nešto iskrsnulo. Bilo je trenutaka kada si plakala jer je toga dana u tvojoj sali pri porodu umrla beba, a da ni svjetlo dana nije ugledala. Sve to proživljavali smo s tobom. Ali sve to malo je u usporedbi sa sadašnjim trenutkom. Danas si opet otišla u noćnu. Nezamisliv je užas biti dijete svakoga tko trenutno radi u bolnici. Strepiti hoće li se vratiti sutra ujutro kući ili ćemo mu morati nositi torbu za izolaciju koja je već odavno pripremljena.

Još od malena ljutila sam se na taj tvoj posao zbog kojeg te nikad nema.

Danas se tebi, tvom timu i svim ostalim timovima cijela Hrvatska i ja divimo.

Iva Rezo, 6. d

Korona kao osoba

U zelenoj kući na sofi punoj nakvašenih maramica sjedi podmukla Korona i jede svježu juhu od šišmiša, a oko vrata joj ogrlica od zmija. Spusti zdjelu s crnom juhom na prljavi pod, uzme ključeve i krene prema velikim Korona vratima. Putem pozdravi prijatelje SARS-a i MERS-a pa pođe na put u Kinu Omiljeni grad bio joj je Wuhan i jedva je čekala posjetiti ga. Ali to je samo jedan dosadan grad. Što da tamo radi cijele dane? Odlučila se jednostavno prošetati po cijeloj Kini. Bila je sretna jer svaki put kad bi nekome prišla on bi počeo kašljati, drhtati, znojiti se i otežano disati. Odlučila je napustiti Kinu koja je jako dobro zapamtila njen posjet. Krenula je u Italiju kako bi se odmorila i uživala u ljepotama, ali se ni tamo nije smirila. Ubrzo je shvatila da je se znanstvenici ili kako bi ona rekla *zli ljudi* žele riješiti. Bila je toliko ljuta da je napala sve, svaki kutak kugle zemaljske koji je mogla dohvatiti. Bila je grozno pohlepna i nepredvidljiva. Nije dala ljudima da žive svojim uobičajenim životima. Svijet je zbog nje stao, ali ne zadugo. Hrabri znanstvenici diljem svijeta bore se za naše živote. I svi već znamo da ćemo pobijediti pa je Koroni bolje da odustane i nestane.

Miris proljeća

Nebo se plavi
bez ijednog oblačka
miris trave svud.

Proljetna pjesma

Kosilice zvuk,
proljetna je pjesma sad,
susjed mi maše.

Suton

Žuto, plavo, crveno,
prelijeva se na pučini.

Valovi nježno šume,
Sunce tone na počinak.

Osjećam dodir čarolije
i dio sam savršenstva.

Agata Golembiowski, 5. b

Virus Korone
zatvara ljude doma
bolest ubija.

Puše vjetar jak,
uvelo lišće nosi,
jako daleko.

Luka Kutleša, 5. b